

Sygn. akt V.2 Ka 699/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec (spr.)

Sędziowie: SSO Olga Nocoń

SSO Lucyna Pradelska-Staniczek

Protokolant: Lucyna Tomala

w obecności Barbary Drewniak Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Rybniku

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2019 r.

sprawy: **Ł. J. /J./**

s. B. i L.

ur. (...) w W.

oskarżonego o czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 24 września 2018r. sygn. akt II K 366/18

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. obciąża oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatą za II instancję w kwocie 60 (sześćdziesiąt) złotych i zasądza od niego wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 (dwudziestu) złotych.

SSO Jacek Myśliwiec (spr.)

SSO Olga Nocoń SSO Lucyna Pradelska-Staniczek

Sygn. akt V.2 Ka 699/18

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim wyrokiem z dnia 24 września 2018r., sygn. akt II K 366/18 uznał oskarżonego Ł. J. za winnego tego, że w dniu 17 października 2017r. w R. posiadał wbrew przepisom ustawy substancję psychotropową o nazwie α-PHP o wadze 13,107 gramów, tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie tego przepisu skazał go na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 70 pkt 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii Sąd orzekł przepadek substancji psychotropowej α -PHP o wadze 11,137 g przechowywanego w depozycie KWP w Katowicach.

Na podstawie art. 624 §1 kpk Sąd zwolnił oskarżonego częściowo od ponoszenia kosztów postępowania, w ten sposób, że obciążył go opłatą w kwocie 60 zł i zwolnił go od ponoszenia wydatków postępowania.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, który na podstawie art. 425 §1 – 3 kpk w zw. z art. 444 kpk zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego i na podstawie art. 438 pkt 2 – 4 kpk w zw. z art. 427 §2 kpk zarzucił:

1. obrazę przepisu postępowania, a to art. 7 kpk poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie oceny dowolnej oraz wybiórczej, przejawiającej się w odmowie przyznania mocy dowodowej wyjaśnieniom oskarżonego oraz zeznaniom świadka R. J., które w sposób jednoznaczny wskazywały na brak winy oskarżonego, a w konsekwencji oparcie rozstrzygnięcia na protokołach czynności przeszukania domu oskarżonego przez policję, niedających odpowiedzi, czy posiadanie środka zabronionego było umyślne czy nieumyślne – co miało wpływ na treść wyroku, albowiem doprowadziło do uznania, że oskarżony w sposób umyślny posiadał substancję zabronioną;

2. obrazę przepisów postępowania, a to art. 4 kpk w zw. z art. 167 kpk poprzez zaniechanie przeprowadzenia z urzędu dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego, a w szczególności dowodu z zeznań osób prowadzących stronę internetową k. oraz nieprzeprowadzenia dowodu z dokumentów w postaci wydruków zamówień i korespondencji ze sklepem internetowym k. na okoliczność wykazania braku zamówienia przez oskarżonego substancji zabronionych – co miało wpływ na treść wyroku, albowiem doprowadziło do uznania, że oskarżony umyślnie posiadał substancję zabronioną;

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, wynikający z obrazę przepisów postępowania, polegający na uznaniu, że oskarżony Ł. J. umyślnie posiadał substancję zabronioną, podczas gdy dowody zromadzone w sprawie nie dają podstaw do przypisania oskarżonemu umyślności w jego działaniu – co miało istotny wpływ na treść wyroku, albowiem doprowadziło do skazania oskarżonego,

oraz z ostrożności procesowej

4. rażąco niewspółmierność kary polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonego kary 3 miesięcy bezwzględnego pozbawienia wolności, podczas gdy okoliczności sprawy prowadzą do wniosku, że sąd I instancji abstrahując od braku umyślności i winy ze strony oskarżonego, powinien w przypadku skazania orzec karę grzywny lub karę ograniczenia wolności.

Podnosząc te zarzuty, na podstawie art. 427 §1 kpk, skarżący wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu;

względnie

2) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania;

a nadto

3) zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego Ł. J. kwoty tytułem ustanowienia obrońcy z wyboru i jego działania w sprawie za obie instancje według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego na uwzględnienie nie zasługiwała, albowiem w zakresie w jakim kwestionowała ustalenia faktyczne w zaskarżonym wyroku pozbawiona była słuszności. Polemizując z ustaleniami faktycznymi autor apelacji usiłował wykazać, że Sąd I instancji bezpodstawnie odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego

zaprzeczającego, aby dopuścił się zarzucanego mu czynu i zeznaniom świadka R. J. i swoje ustalenia oparł na protokole przeszukania pomieszczeń mieszkalnych Ł. J., opinii z badań wykonanej w laboratorium Instytutu genetyki Sądowej w B..

Ponadto skarżący kwestionował ocenę dowodów przeprowadzoną przez Sąd I instancji podnosząc, że zgromadzone w sprawie dowody oceniono przekraczając granicę swobodnej oceny dowodów.

Przed odniesieniem się do tego ostatecznego stwierdzenia należy przede wszystkim podkreślić, że wynikające z art. 7 kpk prawo swobodnej oceny dowodów jest jedną z najistotniejszych prerogatyw sądu, a zarzut obrazy tego przepisu może być skuteczny tylko wtedy gdy zostanie wykazane, że sąd orzekający oceniając dowody naruszył zasady logicznego rozumowania, nie uwzględnił przy ocenie dowodów wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Z kolei zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia byłby słuszny tylko wtedy, gdyby sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania sądowego albo też z faktów tych wysnuł wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił albowiem sąd ten wskazał dowody na których oparł swoje ustalenia faktyczne, a jednocześnie wskazał przesłanki którymi kierował się odmawiając wiary dowodom przeciwnym.

Z faktu, że sąd merytoryczny dokonał oceny dowodów – do czego zresztą był zobowiązany – nie wynika samo przez się, że poczynione ustalenia faktyczne są błędne, jeśli ocena dowodów zebranych w sprawie nie wykracza poza ramy określone w przepisach postępowania, zwłaszcza zaś w art. 4 i 7 kpk.

W istocie Sąd Rejonowy dokonał oceny dowodów w sposób bezstronny, nie przekroczył granic oceny swobodnej, a przy tym uwzględnił zasady wiedzy i doświadczenia życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku.

Odnosnie wyjaśnień oskarżonego na które w apelacji powołuje się skarżący to wypada tylko zauważyć że wyjaśnienia te zostały poddane przez Sąd I instancji wnikliwej analizie i konfrontując je z całokształtem ujawnionych okoliczności Sąd Rejonowy uznał je za niewiarygodne. Taka ocena tych dowodów nie zawiera w sobie ani błędu, ani nie jest oceną dowolną skoro została poparta wszechstronną analizą całokształtu okoliczności sprawy.

Oskarżony w swoich wyjaśnieniach stwierdzał, iż część zabezpieczonych u niego substancji to środki służące do czyszczenia płyt mocowanych w kamerach monitoringu. Co do innych zaś, odmówił określenia ich przeznaczenia. Podkreślił że wszystkie środki nabywał za pośrednictwem sklepu internetowego (...). Należy zwrócić uwagę, iż jego brat świadek R. J. również nabywał w tym samym sklepie różne środki, które służyły mu do odurzania. Niewątpliwie zatem oskarżony musiał znać przeznaczenie tych środków, co zresztą ewidentnie wynika z opinii biegłych z zakresu genetyki sądowej. Wynika z niej, iż zdecydowaną większość substancji zabezpieczonej u oskarżonego stanowił tzw. hex-en. Środek ten co prawda nie jest ujęty w załączniku do ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, jednak scharakteryzowany został jako substancja psychoaktywna. Inaczej rzecz się ma z substancją o nazwie α -PHP, która jest środkiem psychotropowym w myśl ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii znajdując się w grupie IV-P wykazu substancji psychotropowych stanowiących załącznik nr 2 do przywołanej ustawy. Oskarżony próbował tłumaczyć się, iż nieumyślnie przechowywał ten środek nie mając pojęcia iż jest to substancja psychotropowa. Zwrócić jednak należy uwagę, że naiwne jest tłumaczenie oskarżonego iż nabywał on te środki jako substancje kolekcjonerskie, do badań laboratoryjnych lub do czyszczenia płyt. Za powyższą oceną przemawia jak się wydaje miejsce przechowywania tych substancji w ukrytym sejfie. W sejfie tym bowiem przechowywane były wyłącznie substancje (w tym nielegalna α -PHP) psychoaktywne, a nie np. chemia gospodarcza. Świadczy to wyłącznie o tym, że oskarżony doskonale orientował się w przeznaczeniu tych środków, stąd nie może być mowy o ich nieumyślnym posiadaniu.

Nie do końca dla sądu odwoławczego zrozumiałym jest zarzut ujęty w punkcie 2, a to obrazy przepisu postępowania art. 4 kpk i art. 167 kpk mający polegać na zaniechaniu dopuszczenia dowodów w postaci zeznań osób prowadzących stronę internetową (...) i wydruków zamówień ze sklepu internetowego na okoliczność braku zamówienia przez

oskarżonego substancji zabronionych. Wszak bezspornym jest, iż oskarżony dysponował środkami psychoaktywnymi (acz nie zabronionymi np. hex-en) właśnie z tego sklepu i trudno sobie nawet wyobrazić aby składał on zamówienie na substancje z wykazu do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Należy podkreślić, iż penalizacji podlega wyłącznie fakt posiadania substancji zabronionych, a nie jego zakup i źródło pochodzenia. Są to kwestie drugorzędne.

Generalnie zarzuty i argumenty apelacji miały charakter czysto polemiczny, sprowadziły się do negacji ocen i ustaleń sądowych i zastępowania ich ocenami i wnioskami własnymi, w żadnym zaś razie nie podważają one trafności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego.

W świetle zebranego i prawidłowo ocenionego przez sąd I instancji materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu przestępstwa.

Mając powyższe na uwadze i uznając analizę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy za prawidłową Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie winy ani też podstaw do jego uchylecia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Także wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności w wymiarze bezwzględny zważywszy na jego uprzednią karalność, w tym również za przestępstwo z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nie pozwala uznać jej za rażąco niewspółmiernie surową. Kara ta w pełni odpowiada determinantom określonym w art. 53 kodeksu karnego, a także jest wystarczającą dolegliwością i nauką na przyszłość mającą wdrożyć go do przestrzegania porządku prawnego.

Z tych powodów również w tym względzie brak było podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku.

W zespoleniu powyższych okoliczności sąd odwoławczy orzekł jak w części dyspozytywnej.

SSO Jacek Myśliwiec (spr.)

SSO Olga Nocoń SSO Lucyna Pradelska – Staniczek